

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Eina nuo 1948 m.

ANTRADIENIS

Nr. 81 (3971)

Anykščiai,

1979 m. liepos mėn. 17 d.

Kaina 2 kap.

Užduotis įpusėta

Praėjusią savaitę įtemptai pasidarbavo švyturiečiai ir jiems į pagalbą atvykę Seimyniškių apylinkės įstaigų bei Anykščių mechanizuotos kolonos žmonės, dorodami natūralių pievų žolę. Lygesnėse pamiškėse pievutėse šią žolę pjovė ir smulkino KIK-1,4 tipo smulkintuvais mechanizatoriai Petras Mieliškas ir Ilja Asačiovas. Nemažą plotą nupjovė arkliai šienapjovė kolūketis Juozas Sindikas. Klampias pel-

kutes, griovius, daubas dalgiais kasdien šienauja apie 60 kolūkiečių ir 18 talkininkų. Vežti žolės masę į silosą kaupia prie Piktagalio, veršidės pasitelkta 6 traktorinė priekabos, 3 automašinos, 20 arklinių vežimų. Šienapjovė ir dalgiais nupjautą ir atvežtą prie kaupo žolę smulkina mechanizatorius Antanas Gliudelis, pritaikęs šiam darbui silosą kombainą E-067. Smulkintą masę, keisdami si-

pamainomis, ištisą parą mi-na traktorininkai Julius Baltakis ir Jonas Pauplys.

Nušienavus lygiausius natūralių pievų plotelius, žemdirbiams vis daugiau tenka įdėti pastangų, kad į kaupą būtų sukrauta kiekviena nauja žaliosios masės tona. Papildomai užduotis — iš natūralių pievų ir krūmokšnių lapų pagaminti 500 tonų silosą — šiandien įpusėta. Švyturiečiai ir jų talkininkai pasiryžę šią užduotį įvykdyti iki galo.

D. Bartkus

Pirmosios kombainų pradalgės

60 hektarų pribrendusio sėklai tikrojo ertėno nupjovė Elmininkų eksperimentinio ūkio kombainininkai Vladas Pilkauskas, Juozas Vaškėlis, Juozas Vanagas ir Vytautas Mackonis. Iš kiekvieno hektaro prikulta po 4 centnerius vertingos sėklos.

Vos tik pirmieji centneriai šios sėklos buvo atvežti į sandėlį, sandėlininkas Petras Kupronis, įjungė ventiliatorius, džiovinančius pašildytu oru. Ūkyje organizuotas sėklos valymas dviem pamainomis.

K. Butkus

Trečiojo semestro vasara

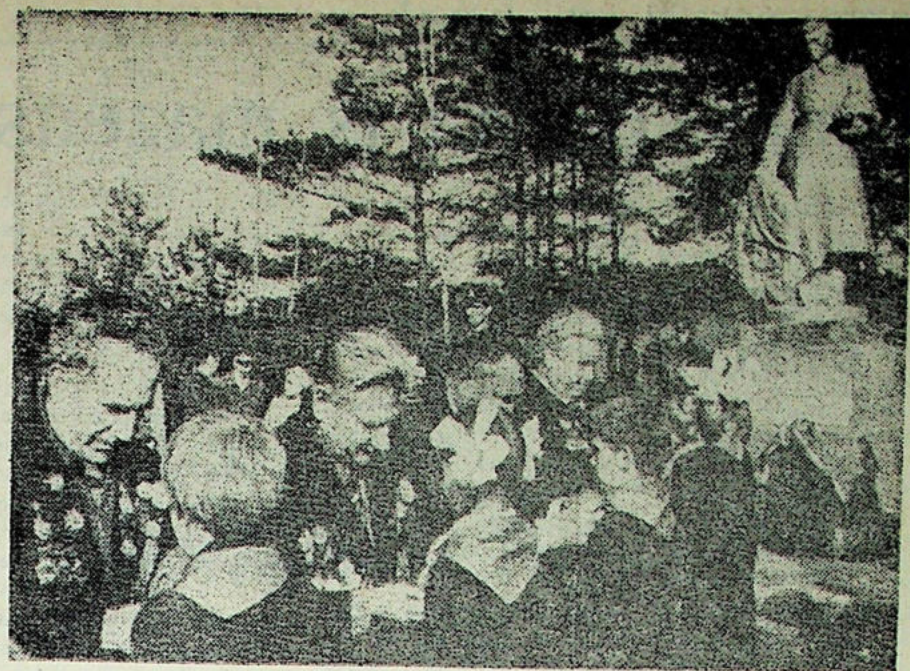
Savo grožiu sužavėjo Anykščių rajono apylinkės čia atvykusius Vilniaus Inžinierinio statybos instituto „Aukštaitijos“ statybinio būrio studentus.

Neblogai padirbėjęs paruošiamajame laikotarpyje, mūsų būrys jau pirmąją atvykimo dieną kibo į darbą įrengiant stovyklą, ruošėsi rimtam darbui statybos-remonto valdybos šefuojamuose objektuose. Didelį dėmesį mūsų būriui skiria SRV viršininkas M. Urbonas ir vyr. inžinierius A. Miškinis. Būryje praverstas saugumo technikos instruktažas, pasirūpinata darbo frontu, padaryta viskas, kad būtų kiek galima geresnės sąlygos. SRV kadru skyriaus inspektore I. Karablikova rūpinasi mūsų būrio narių buvimu, pasistengė, kad studentai gautų kultūrinį, sporto inventorių, gerai įsikurtų stovyklavietėje.

O mūsų planai nemaži. Būrys prisirišęs socialistinius įsipareigojimus, kuriuose numatoma atlikti darbų už 80 tūkstančių rublių, aktyviai dalyvauti visuomeninėje politinėje, sportinėje, veikloje, skleistį gražias studentiškas tradicijas. Ryšium su tarptautiniais vaikų metais būrys nutarė šefuoti vaikų darželį, mokyklą. Palaikydami ryšį su Anykščių rajono komjaunuoliais, mes tikimės su rengti dar nemažai įvairių renginių miesto ar rajono mastu.

Trečiasis semestras — tai įėjus išbandymas. Ypač daug jis duoda mūsų instituto studentams — būsimiesiems statybininkams. Stengsimės, kad mūsų darbas būtų našus ir kokybiškas.

Borisas Klm-Taisanas
„Aukštaitijos“ būrio
komisaras

Rajone puoselėjama graži tradicija moksleiviams, papildant jaunųjų leniniečių ir VLKIS narių gretas, organizuoti iškilmingus susirinkimus, pakviesti į svečius darbo veteranus, Didžiojo Tėvynės karo dalyvius. Kiekvienam Anykščių J. Biliūno ir Antros vidurinių mokyklų moksleiviui būna įsimintini Rergalės dienų minėjimai Anykščių karių kapinėse. Čia, plaukstantis Amžinajai ugniai, prie paminklo Tarybiniam kariui-išvaduotojui, jiems prisegami komjaunimo ženkleliai, užrašanti pionieriški kaklaraiščiai. Tokia šventė įvyko ir šienet. Grupei spaliukų, papildžiusių šlovingosios V. Lenino pionierių organizacijos eiles, raudonus kaklaraiščius užrišo rajono vaduotojai — buvusios 145 Raudonosios vėliavos ordino Vitebsko šaulių divizijos kariai. Nuotraukoje, kurią padarė mūsų laikraščio darbuotojas Vytautas Bagdonas, ir matome šį momentą. Pionieriškus kaklaraiščius užriša (iš kairės į dešinę) veteranai vienos Gorklo ligoninės santelchnikas Nisanas Vand, Dniepropetrovsko autotransporto įmonės Nr. 03121 skyriaus viršininkas Kuzma Zdesenkovas, Ukrainos TSR Cernovcy miesto statybos tresto kadru skyriaus viršininkas Anatolijus Romanovas.

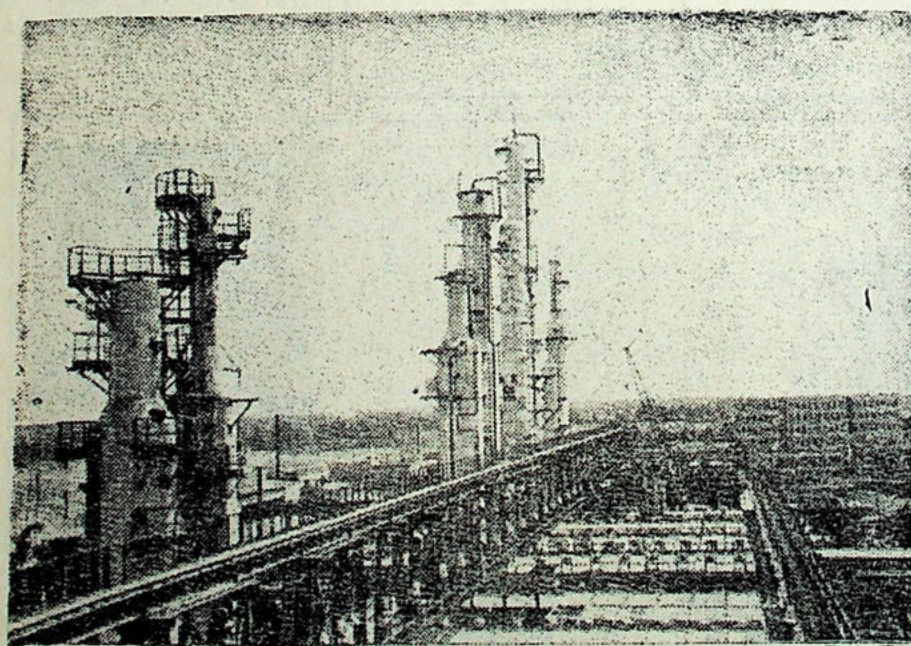
x Respublikoje plačiai pažymėtos Vilniaus išvadavimo iš fašistinių okupantų 35-osios metinės. Šiai sukakčiai buvo skirtas iškilmingas posėdis, kuris liepos 13 d. įvyko Valstybiniame akademiniame operos ir baleto teatre. Pranešimą padarė Lietuvos TSR Ministrų Tarybos pirmininkas J. Maniušis. Tarybų Lietuvos sostinės dar-

bo žmonės pagerbė didvyrių atminimą, kritusių kovose už Vilniaus išvadavimą. Antakalnio kapinėse iškilmingo ceremoninio metu ant karių kapų padėti vainikai ir gėlės.

Liepos 14 d. vilniečiai nuširdžiai sveikino karo veteranus ir buvusius partizanus, kurie įspūdingoje eisenoje kartu su Vilniaus įgulos kariais pražygiavo sostinės Lenino prospektu, prie V. Lenino ir I. Cerniachovskio paminklų padėjo gėlių. Tą pačią dieną Vingio parke įvyko didelis mingas ir šventinis koncertas, daug žmonių pabuvojo parodoje „Vilnius šiandien“.

x Beveik pusketvirtą šimto gerai paruoštų kombainų išvairuos šiemet į laukus Vilniaus rajono mechanizatoriai, kurie pirmieji respublikoje ėmėsi iniciatyvos sparčiai ir kokybiškai suremontuoti techniką šių metų darbyme. Visus 32 tūkstančius hektarų javų numatyta nu- kirsti per dekadą.

(ELTA)

Kasdien vis sparčiau tempus įgauna dešimtojo pen mečio respublikos statybos — Mažeikių naftos perdirbimo įmonės — statyba. Kelių šimtų hektarų aikštelėje montuojami tūkstančiai įrengimų. Pačių įvairiausių diametrų vamzdžiai, kuriais tekės naftos produktai, skersai ir išilgai išraižė didžiąją statybą.

Sparčiai statoma termofikacinė elektrinė. Dabar čia montuojama turbina, pirmasis garo katilas, vandens aušintuvas, daug kitų įrengimų. Elektrinė įmonei teks energiją, garą, karštą vandenį.

Visiems darbams koordinuoti sudarytas Naftos perdirbimo įmonės statybos rajono štabas. Statybinių organizacijų komunistai susijungė į vieną šeimą — sudarytas partinis komitetas.

Šiemet naftos chemijos milžinas, kurio statyba buvo numatyta XXV suvažiavimo direktyvose, turi duoti pirmąją produkciją.

NUOTRAUKOJE: baigiama montuoti pirmoji įmonės eilė.

A. Dilio nuotr. (ELTA)

Sekančių metų derliui

Laukuose dar tebebręsta šilumetinis derlius. o „Puntuko“ kolūko pirmoje brigadoje, vadovaujamoje Nijolės Juodelienės, jau ruošama žemė atelnančių metų derliui.

Darbų sparta ir lygtai bei gražiai gulančiomis vagonais žemdirbius džiugina dobilienose besidarbuojas mechanizatorius Rimantas Klaušas. Nors dirvos sunkios ir įdžiūvusios, jose dirbančią techniką neretai ištinka gedimai, tačiau darniai triūsiant technikos aptarnavimo tarnyba, traktorininkams ilgai gaišti netenka. Todėl neatsitiktinai traktorininko Rimanto Klaušo saskaitoje jau yra virš 50 hektarų gražiai suartų dobilienų.

St. Pranckevičius

Pamilk darbą iš mažens

Kol kas mūsų kolūkio fermose žmonių pakanka. Keturias dienas dirbusi melžėja ar šėrėja pas mus dvi dienas poilsiauja. O ir pats jų darbas nebe toks, koks buvo prieš dešimtmetį. Melžėjų pareiga dabar — mechanizuotai pamelžti karves ir išdalyti joms koncentratą. Sieną, šienainį ar silosą sukrauna į edžias šėrėjai, gyvulius valo ir patalpas švarina valytojos.

Taigi, gyvulių augintojo triūsas mūsų kolūkyje nėra varginantis, o poilsis garantuotas.

Kai taip klostosi reikalai fermose, galima būtų tikėtis, jog ne vienas moksleivis ar moksleivė svajos apie gyvulių augintojo profesiją. Tačiau jaunosios melžėjų ir šėrėjų pamainos iki šiol nesulaukiame.

Tuo tarpu vaikinių, norinčių tapti mechanizatorių, mūsų kolūkyje netrūksta. Yra neseniai baigusiu profesines mokyklas, netruksta ir dabar jose besimokančių su kolūkio stipendija. O kai šie vaikinai panorės sukurti šeimas, nelengva jiems

bus kolūkyje susirasti merginų. Mat, dabartinės kolūkiečių dukros vis renkasi „miestietiškas“ specialybes. Pas mus klostosi negera demografinė situacija, atvirkščia tai, kuri prieš keletą metų buvo susidariusi Utenos mieste. Ten trikotažo fabriko merginoms sunku buvo rasti gyvenimo draugus, kol stėjo rikiuolėn kitos gamyklos, kuriose dirba daugiau vyriškių.

Aišku, kaime mergina gali rinktis ne vien gyvulių augintojos profesiją. Tačiau specialiečių, buhalterių, kultūros darbuotojų mums reikia palyginti nedaug. Kitas reikalas — masinės gamybininkų profesijos. Aritimiausiais metais fermose teks pakeisti dešimtis moterų, kurios išeis į užtarnautą poilsį. Štai kur pravers šiandieninių moksleivių jaunatviška energija!

Bet įveikti nusistovėjusią tradiciją sunku. Nagingas, gerai nusivokiąs mechanizatorius pas mus labai vertinamas. O vis dar manoma, kad melžėja, ar šėrėja — jokia ten ne profesija, kad fermoje

dirbti gali jokių mokslų nebaigęs žmogus. Nors ir fermose dabar sudėtingi mechanizmai, nelengva išmokyti juos valdyti ir pripratinti prie jų gyvulius.

Man rodosi, jei mergaitė prie darbo neįpras iš mažens, tai vyresnėse klasėse ar net po mokyklos baigimo jos dirbti neįpratinsi. Todėl norisi pritariti šiam pokalbyje pareikštai mano kolegės Z. Svedkauskienės minčiai, jog vaikus pratinėti prie darbo fermoje reikia iš mažens. Žinoma, negerai būtų, jei į tvartus landžiotų, kas tik nori ir kada tik užsigėdžia. Bet pagal tam tikrą susitarimą reikėtų leisti, kad, sakysime, motinos ten mokyty savo dukras melžimo įgūdžių ar kitų darbų. Jei šį sumanymą mes įgyvendintume, ne viena aštuntokė pageidautų stoti į kaimo proftechninę mokyklą mokyti melžimo meistrės specialybės.

Bloga ir tai, kad bendrojo lavinimo mokyklose profesinis orientavimas remiasi daugiausia kalbomis. Kas kodėl neprisimenu tokio atvejo, kad į mūsų kolūkio fermas būtų

užsukę klasių vadovai ar moksleiviai pasižiūrėti, kaip čia žmonės valdo mechanizmus, prižiūri gyvulius. O juk bet kuriam moksleiviui susipažinti su darbu fermoje nėra paprastas dalykas. Mes galime priimti tik organizuotą ekskursiją, šiaip jau pašalinių žmonių į tvartus neįleidžiame. Tad nėra ko stebėtis, kad daugelis moksleivių, gyvenančių kolūkyje, niekada fermoje nėra buvę ir apie gyvulių augintojų darbo sąlygas sprendžia iš kalbų, kartais ir neobjektyvių.

Skaudžiausia, kai žemdirbio vaikas mokykloje nepasiruošia jokiai profesijai, ieško „lengvo darbo“, tikriau sakant, įprantą dykinėti. Tokių šeimų yra ir mūsų kolūkyje.

Kolūkio valdyba ir specialistai gali nemaža nuveikti, padėdami moksleiviui įsigyti gyvulių augintojo profesiją: gali suteikti jam stipendiją, nurodyti aiškią perspektyvą, kokioje fermoje ir kokiomis sąlygomis teks dirbti. Tačiau išugdyti polinkį darbui, pagarbą žemdirbio profesijai galima tik bendromis šeimomis ir mokyklos pastangomis.

G. Dragūnienė
„Gintaro“ kolūkio vyr.
zootechnikė

Anykščių sodininkystės tarybiname ūkyje

Geriausieji — komunistinio darbo spartuoliai

Komunistai — lauko darbininkas Juozas Asačiovas, vairuotojas Bronius Blažys, verslininkai Pranas Troščenkovas, Pranas Gasiūnas, komjaunuolis vairuotojas Ričardas Dilys ir eilė kitų — komunistinio darbo spartuoliai. Jų ūkyje dabar yra daugiau kaip 80. Dar septyniolika įvairių specialybių darbuotojų tapo komunistais.

pažiūros į darbą kolektyvo nariais šiais metais. Neblogų rezultatų darbe pasiekia komunistinio darbo kolektyvų — kaulių fermos ir 1977 metų visąjunginio socialinio lenktyniavimo nugalėtojos — medelyno brigados nariai. Iškovoti šį garbingą vardą šiemet pasiryžo ir Pagirių karvių fermos kolektyvas.

B. Vytalitis

Mokosi, įsigyja specialybes

Dvylika įvairių profesijų darbuotojų iš Sodninkystės tarybinio ūkio šiemet neakivaizdinio būdu mokėsi Anykščių vidurinėje mokykloje. Trys iš jų — mechanizatoriai Jonas Salkauskas, Stepas Kastečka ir sodo darbininkė Liuda Ramanauskaitė.

Turiningos išvykos

Kasmet ūkio darbuotojai pabuvoja įdomiose ekskursijose, turiningose išvykose. Nenuskriausti kelionėmis Sodninkystės tarybinio ūkio darbuotojai ir šiemet. Prieš kurį laiką ūkio mechanizatoriai dalyvavo įdomioje kelionėje į Minską, pabuvojo traktorių gamykloje, lankėsi Leningrade.

Dabar moterų taryba numatė organizuoti išvyką į Skuodo rajono Mosėdžio gyvenvietę, po gražiausios Joniškio rajono gyvenvietės. O Didžiojo Tėvynės karo dalyvius, gamybos pirminius, visuomeninių organizacijų atstovus netrukus pakvies ekskursijon į Pirciupį.

Kelionė į Maskvą

Prabėgo mokslo metai, sulaukėme vasaros ir atostogų. Kaip praleisime šias vasaros atostogas, mūsų šeima planavo dar tik prasidėjus mokslo metams. Nutarėme, aplankyti Maskvą. Pradėjome taupyti lėšas kelionei.

Ir štai pagaliau išvykome į Maskvą. O kiek ten įvykių! Ir per savaitę neįmanoma visų apžiūrėti. Pirmiausia išspildė svajonę aplankyti Mauzoliejų, pamatyti Leniną.

Aplankėme Kremlį, architektūros paminklus, pamatė rūmus, kur dirba mūsų Vyriausybė. Neišdildomą įspūdį paliko Liaudies ūkio pasiekimų paroda.

Jolita Petronytė
Anykščių II-os vidurinės mokyklos Vb klasės mokinė

MIESTUOSE IR RAJONUOSE

D. RUDZINSKO PREMIJOS LAUREATAS

Už įžymius nuopelnus augalų selektyje trims respublikos mokslininkams paskirtos 1979 metų profesoriaus Dionizo Rudzinsko premijos.

Vienas šios premijos laureatų, rašo Vilniaus rajono laikraštis „Draugystė“, yra žemdirbystės instituto Vokės filialo selektyje sektoriaus vedėjas, biologijos mokslų kandidatas A. Subačius. Mokslininkas vienas ir drauge su kitais yra išvedęs vienuolika įvairių augalų veislių. Tai mažasakoloidiniai siauralapiai lubinai Pilkiai, pašariniai geltonžiedžiai Gardeniai, Pamaina ir Balteji sideraliniai lubinai, Snaigiai, seradelių veislės Vilnelė ir Neris. Jis yra parašęs keletą brošiūrų, paskelbęs apie 50 mokslinių straipsnių.

SKANOS PASVALIETISKI SORIAI

Daugiau kaip prieš pusantros metų Pasvalio sūrių gamykloje valstybiniu kokybės ženklu buvo pradėtas žymėti gamybinis ir „Mėgėjų“ sviestas. Šį pavasarį gaminama jau ir sūriai. Įmonės kolektyvas pasiryžęs šiemet patiekti vartotojams beveik du

trečdalius aukščiausios kokybės produkcijos.

Pernai pasvalietiški sūriai, pažymi „Darbas“, buvo eksportuojami į Vokietijos Federatyvinę Respubliką, o šiemet jie laivais nukeliaus net į tolimąją Kubą.

GELBSTI EZERĄ

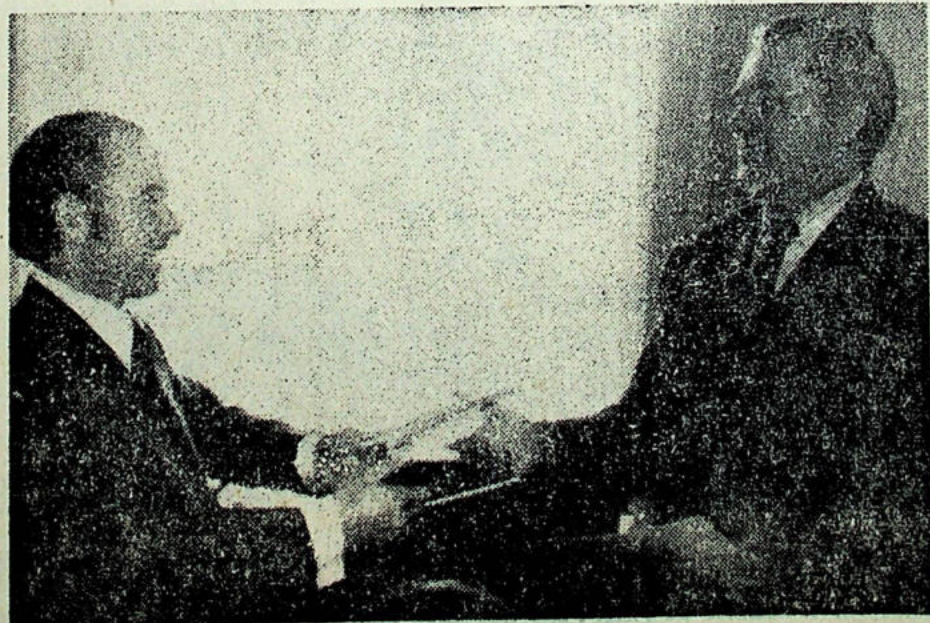
Ilgokai buvo ruošiamasi gelbėti Lėną — vieną iš didžiausių Ukmergės rajono ir Vidurio Lietuvos ežerų — nuo uždumblėjimo. Šiemet nuo ankstyvo pavasario čia užvirė dideli darbai. Jau suvežti ir montuojami unikalūs įrenginiai, labai galingos žemsiurbės, telkiami darbininkai, praneša „Gimtoji žemė“. Bus išgelbėtas nuo „mirties“ didelis, daugiau kaip 200 hektarų plotą užfiksavęs vandens telkinys. Be to, šis ežeras yra vandens ir pelkių paukščių draustinis, jame gyvena reti ir saugotini sparnuočiai.

„VAIVORYKSTĖ“ KONCERTAVO MASKVOJE

Melioratorių dienos proga, TSRS Liaudies ūkio pasiekimų parodos kultūros skyriaus pakvietas, Maskvoje koncertavo Vandens ūkio projektavimo instituto Panevėžio skyriaus instrumentinis-vokalinis ansamblis „Vaivorykstė“. Kolektyvo pasirodymą Centriniam parodos paviljone bei F. Dzeržinskio parke šiltai sutiko maskviečiai ir Maskvos svečiai, rašo Panevėžio rajono „Tėvynės“ laikraštis.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

2 psl. 1979. VII. 17

Rajono žemės ūkio valdybos bitininkystės agronomui Vytautui Ališauskui rūpestių niekuomet netrūksta. Daugelyje rajono ūkių yra bitynai, todėl visems labai reikalingi kvalifikuoto darbuotojo palaimai. Į V. Ališauską nuolat kreipiasi ir bitininkai-mėgėjai, sodininkai. Jam buvo patikėta vadovauti kolektyvinio sodo „Voruta“ tarybai. O neperšienusiais įvykusiame rajono bitininkų-mėgėjų susirinkime rajono žemės ūkio valdybos darbuotojas Vytautas Ališauskas išrinktas Lietuvos Sodninkystės draugijos bitininkystės sekcijos rajono skyriaus pirmininku.

NUOTRAUKA: Jurnalo „Mūsų sodas“ sodininkystės ir bitininkystės skyriaus vedėjas Jurgis Usinavičius (kairėje) anykštėnui Vytautui Ališauskui už aktyvią visuomeninę veiklą įteikia Lietuvos Sodninkystės draugijos apdovanojimą.

P. Jurkšto nuotr.

Seminaras tarėjams

Naujai išrinkti liaudies tarėjai praėjusį ketvirtadienį liaudies teismo salėje buvo susirinkę į pirmąjį seminarą, kuriam pirmininkavo rajono prokuroras V. Rinkevičius.

Pranešimą „Liaudies tarėjų teisės ir pareigos“ padarė Liaudies teismo pirmininkas B. Pinelis. Nepilnamečių nusikalstamumo klausimus aptarė Vidaus reikalų skyriaus nepilnamečių reikalų inspekcijos inspektorių O. Vitkunienė.

Seminaro metu buvo išrinkta nauja tarėjų taryba, jos pirmininkas N. Misevičius, taip pat darbu su nepilnamečiais sekcija (vadovė M. Saulevičienė), teismo nuosprendžių ir sprendimų vykdymo sekcija (vadovas A. Serbenas) ir draugiškų teismų rėmimo sekcija (vadovė Z. Staniulienė).

M. Giedrienė

MŪSŲ ŠVENTĖS IR APEIGOS

Niekada anksčiau darbo žmogui nebuvo skiriama tiek dėmesio, niekada jis nebuvo taip gerbiamas, kaip mūsų socialistinėje visuomenėje. Tuojau pat po Didžiojo Spalio buvo pradėtos sparčiai naikinti senosios tradicijos, apeigos, ritualai, kurie tarnavo išnaudotojų santvarkai ir padėdavo engti žmogų. Buvo pradėtos kurti naujos valstybinės šventės ir apeigos, išklmės, papročiai, nesusiję su religiniu kultu. Jie ugdo kilmės žmonių idėjas ir moralines savybes, padeda stiprinti asmenybės ir visuomenės ryšius, akumuliuoja socialinį žmonių patyrimą, kurį perduodamas naujoms kartoms. Dalyvaudamas naujose šventėse ir apeigose, žmogus pajunta esąs dalis visos liaudies.

aiškiau įsivienina savo pareigą ir atsakomybę kolektyvui, socialistinei visuomenei.

Dabar šalyje nuo tradicinių liaudies švenčių pašalinti religiniai anšluksniai, šventės įgijo gilią idėjinę turinį. Jose rūpestingai išlaikomas nacionalinis TSRS tautų koloritas ir jų kultūros savitumas.

Pagal savo idėjinį ir politinį turinį šventės skirstomos į valstybines, revoliucines, darbo, karių, jaunimo, šeimynines-buitines, skirtas įvairiems metų ir gamtos ciklams. Jų tarpe pagrindinė vieta užima Didžiojo Spalio metinės. Mūsų didžioji revoliucinė šventė pagal savo kilmę, klasinę esmę, pagal organizuojamų renginių mastą ir formas yra nepakeičiamas tarybinių žmonių naujų kartų auklėjimo komunizmo idealų dvasia veiksmas.

Tarybinės šventės ir apeigos tradicijos įsišakniję visose šalies gamybinėse ir visuomeninio bei politinio gyvenimo sferose. Jos išaukština žmogų dvasinio požiūriu, teikia jam optimizmo, įkvepia naujoms darbo žygiams. Esminė visų švenčių ypatybė — jų ateistinis kryptingumas. Juk ne paslaptis, kad senosios apeigos kol kas dar daro įtaką ne tik tikintiesiems.

Su bažnytiniais ritualais galima sėkmingai kovoti tik priešpastatant jiems mūsų naujas apeigas, kurios padeda kelti dorovinę darbo žmonių kultūrą, išstumia religines atgyvenas.

Švenčių ir apeigų tarpe yra tokių, kurių ateistinis kryptingumas ypač ryškus. Tai pirmiausia ritualai ir apeigos, susijusios su asmeninio žmogaus gyvenimu: iškilmingas kūdikio gimimo

registravimas, pilnametystės diena, vestuvės, mirusiųjų atminimo diena, civilinės laidotuvės, taip pat žiemos palydėtuvs, pavasario saulėgrąžos šventė.

Kovoje su religinėmis apeigomis svarbi vieta tenka tokiems naujoms tarybinėms papročiams, ritualams, apeigoms, kaip pjaudavo ir kūjo šventė, darbininkų dinastijų pagerbimas, priėmimas į darbininkus bei kolūkiečius, iškilmingas žmogaus išlydėjimas į pelnytą poilsį, į armiją, pirmosios algos diena, darbo šlovės vakarai, jaunimo „žiburėliai“, įvairių kartų darbininkų susitikimas, pasų įteikimo diena ir t. t.

Kai jau daug metų švenčiama sąjunginė žemės ūkio darbuotojų diena, der-

ių jausmus, yra laidotuvių ir paminėjimo apeigos. Pastaraisiais metais kai kuriose respublikose, kovojant su bažnytinio paminėjimo ritualu, plinta civilinės paminėjimo apeigos — mirusiųjų diena. Pagrindiniai jos elementai perimti iš revoliucinių ir liaudies tradicijų.

Nemažą vaidmenį kovoje su religinėmis apeigomis vaidina sutuoktinių rūmai. Pirmieji tokie rūmai mūsų šalyje buvo atidaryti 1959 metais Leningrade. Dabar jų yra šimtai. Čia iškilmingai vyksta sutuoktinių ritualas, sėkmingai išstumiantis bažnytinį vedybų apeigą.

Naujosios tarybinės apeigos atspindi komunistinį humanizmą, didžia pagarbą žmogaus darbui, žmonių savitarpio santykių grožį.

Nieko panašaus nėra buržuaziniame pasaulyje. Įvairaus pobūdžio apeigos kapitalistinėje visuomenėje yra dvasinio žmonių slopinimo priemonė. Vienos iš tokių ritualų formų ir sistemų yra, pavyzdžiui, rasistinės ir nacionalistinės apeigos. Ypač plačiai jos buvo praktikuojamos fašizmo laikais, daugelyje kapitalistinių šalių jos nemažą vaidmenį vaidina ir dabar.

Pavyzdžiui, kuklūs klanai ir į jį panašios reakcingos organizacijos sukūrė gana plačią atitinkamų ritualų sistemą. Plačiai veikia spiritistų, okultistų, „magijos“ ir kitos sektos, grupės ir grupelės. Imperialistinių valstybių armieji centrai, naudodami daugybę įvairių propagandos kanalų, mėgina visokiais būdais trukdyti plėtoti mūsų šalyje naujus ritualus, šventes, apeigas. Jie vis aktyviau stengiasi skleisti nacionalistinius ir religinius prietarus. „Laisvės“ radijo stotis laidose Siaurės Kaukaziui kiekvieną kartą sveikina musulmonus jų religinių švenčių proga, transliuoja maldas, kursto tikinčiųjų žmonių tarpe nesveikas nuotaikas.

Tarybinės šventės ir apeigos pasižymi nauju, giedru turiniu, jos yra glaudžiai susijusios su darbu, mokymu, kiekvieno visuomeninė veikla, padeda ugdyti kilmės žmogaus idėjas, patriotines ir moralines savybes, jo ištikimybę partijai ir liaudžiai, proletarinio, socialistinio internacionalizmo idėjoms. Jos yra efektyvi darbo žmonių komunistinio auklėjimo, socialistinio gyvenimo būdo įtvirtinimo priemonė.

I. Fominas
(„Pravdos“ spaudos biuras — ELTA)

TIKINČIAJAM IR ATEISTUI

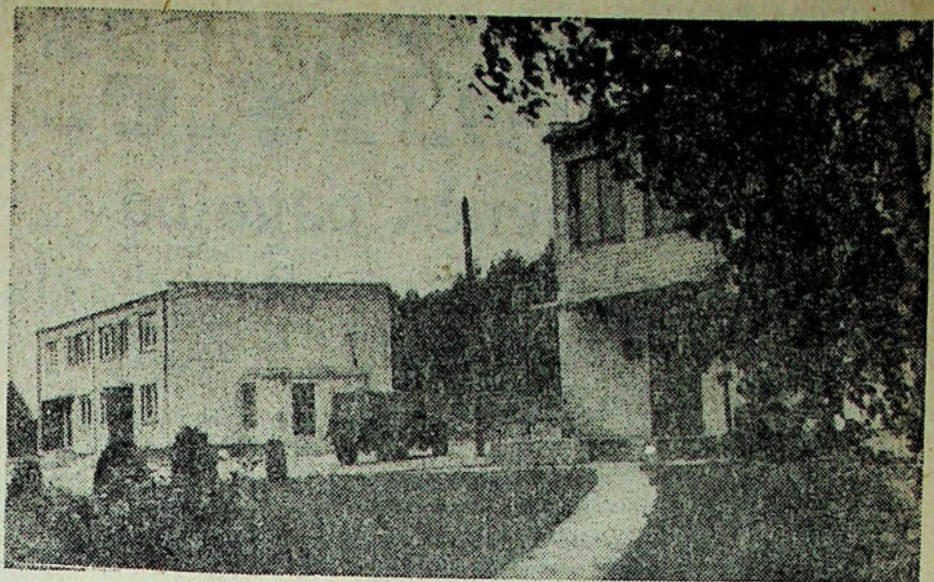
liaus, pirmosios vagos, sėjos, šienapjūtės pabaigtuvių dienos ir t. t. Beveik visur rengiamos naujų kaimo profesijų šventės: mechanizatorių, gyvulių augintojų, medvilnės augintojų, aviganių dienos.

Daugelyje kaimo kolektyvų žmonės pamėgo vasaros šventę, kuri švenčiama gamtos pražydėjimo dienomis, užbaigus pavasario laukų darbus. Paprastai ji švenčiama kur nors miško aikštelėje ar parke. Geriausiems mechanizatoriams, artojams, sėjėjams iškilmingai įteikiama premijos ir apdovanojimai, parišamos raudonos nugalėtojų juostos. Po to vyksta šventinis koncertas, šokiai, merginų raiteliai.

Si šventė įvairiai vadinama. Rusijoje — tai „Rusų berželis“, Latvijoje — Ligo šventė arba Joninės. Ukrainoje ir Baltarusijoje — Iva- no Kupalos šventė. Totoriai ją vadiną „sabantui“, Taimyro gyventojai — „saulės šventė“. Vidurinės Azijos respublikose — tai „navruz“ (pavasario ekvinokcijos) ir „lola“ (tulpių dienos) šventės.

Anksčiau religinio kulto tarnai dirbtinai sėdavo su tokiomis šventėmis švenčių dienas. Dabar šventinės išklmės vyksta be religinio atspalvio. Pavyzdžiui, šventės „navruz“ proga rengiamos karnavalinės eitynės, masinės vaikštynės, tradicinės liaudies varžybos. Dalyvauti jose susirenka žymūs žemdirbiai, aviganiai, mechanizatoriai, melioratoriai. Neretai šventės diena gali būti pamatyti vestuvių išklmės.

Vienos iš tų priemonių, kuriomis bažnyčia mėgina palaikyti religinius tikinčių-

A. Sagalovo gatvės gale prie Anykščių miškų pramonės ūkio administracinio pastato išaugo dar vienas namas. Čia įkurtuvės atšventė kelios miškų ūkio darbuotojų šeimos. Dabar miškininkų šeimos gyvena jau trijuose daugiabučiuose namuose. Šalia gyvenamųjų namų ir administracinio pastato žydi gėlės, įrengtos vejos, žaliuoja medžiai. Anykščių miškų pramonės ūkio darbuotojai yra patenkinti jaukais butais, gražiai tvarko aplinką.

Vyt. Bagdono nuotr.

Rajono architektūros paminklai

SVĖDASŲ PAMINKLAI

Svėdasai savo apylinkių gamtos grožiu, istorinėmis revoliucinėmis bei literatūrinėmis tradicijomis, kultūros paminklų verte ne daug teatsilieka nuo plačiai išgarsėjusių Anykščių.

Svėdasų istorijoje ypač vertingi revoliucinės kovos puslapiai. 1918 metais revoliucionieriaus V. Baškio iniciatyva čia įsikūrė partinė organizacija. Iš Svėdasų kilęs žymus revoliucionierius K. Rimša (1895—1950 m.), vienas pirmųjų „Pravdos“ platintojų Kupiškio ir Rokiškio apylinkėse, slaugęs Gorkio apylinkėse, sergantis V. Lenina.

Svėdasų apylinkėse gimęs žymus lietuvių rašytojas J. Tumas-Vaižgantas. 1937 metais jo atminimui miestelyje pastatytas paminklas, kurio autoriai skulptorius B. Bučas ir architektas F. Vizbaras. Tai — respublikinės reikšmės dailės paminklas. 1840—1843 metais čia gyveno tautosakininkas ir etnografas L. Jucevičius. Svėdasuose gimė rašytoja B. Buivy-

daitė, o netoliese esančiuose Kunigiškiuose — dailininkas K. Sklerius.

Svėdasų architektūros paminklai iškilo prie pat kelio, dar viduramžiais jungusio Rokiškį su Vilniumi ir Kaunu. Jau 1522 metais rašytiniuose šaltiniuose paminėta miestelio bažnyčia. Manoma, kad ją įkūrė didikai Radvilai, tačiau pradėjus plisti reformacijai, pastatas sunyko. Vėliau jis net keletą kartų buvo perstatomas: funduojant Mikalojui Kristupui Radvilai — 1574 metais, po to — 1673 metais ir pagaliau, Mykolo Smolskio iniciatyva, — 1794—1799 metais.

1833 metais buvo išmūryta ansamblį supanti tvora. O 1863 metais vietoje buvusios aštuonkampės medinės varpinės pastatyta nauja mūrinė, išlikusi iki šių dienų. Tais pačiais metais sukilimo vadas A. Mackevičius iš šios varpinės kalbėjęs, kvietęs liaudį į kovą prieš carizmo jungą. Kaip žinia, svėdasiečiai aktyviai dalyvavo šiame sukilime.

Svėdasų bažnyčia pasižymi darniai persipinančiais klasicizmo, neogotikos bei liaudies architektūros elementais. Įdomi yra pastato konstrukcija: prie pagrindinio iš medžio statyto turio glaudžiasi mūrinė, dar XVII amžiuje statyta dalis. Pamatų yra iš skaldytų akmenų, tarp kurių paviršiuje į skiedinį prikamšyta tamsios skaldos gabaliukų.

Pastatas yra kryžminio plano, su siaura presbiterija, užsibaigiančia trisiene apside. Vakarinėje jo dalyje, virš stogo, iškyla aštuonkampis bokštelis, uždengtas žemu šalmu. Vidaus erdvę keturi mediniai stulpai skaido į tris navas ir remia medines

plokščias, tik pakraščiuose lenktas, lubas. Bažnyčios fasadai gana kuklūs, juos skaido langai, rėmais sudalinti į smulkius kvadratus. Vainikuojantis karnizas yra su dantukais, kas labai būdinga klasicizmui. Pagrindinis fasadas yra simetriškas, su trikampiu frontonu.

Interjero elementai turtinai puošniamis barokinėmis formomis: plastiškai sukomponuotos kolonos remia lauzytą ir nutrūkstantį antabementą. Vargonų (1877 metais juos įrengė meistras Rodočiūsi) fasadą puošia neogotiški smailių arkų elementai.

Pietvakariniame šventoriaus kampe stovi puošni koplyčia. Ji pastatyta 1848 metais Liucijono Morikonio lėšomis. Kaip žinia, grafiškai Morikoniai ilgai viešpatavo Svėdasuose, išnaudodami valstiečius. Jie nepagalėjo iš savo giminės atminti jamžintą. Koplyčia yra mūrinė, tinkuota, kvadratinio plano su trisiene apside ir dviem ryškiai išsikišančiais bokšteliais šiaurinėje pusėje. Visose pusėse jos sienas remia keturkampiai kontrfortai, viršuje pereinantys į trikampius, virš stogo iškyšančius bokštelių. Soninius fasadus skaido nišos ir smailėjančios arkos profiliuotais kraštais. Sienas gausiai puošia plastiniai reljefiniai elementai: persipinančios smailios arkos, rombai, rozetės, dvigubos arkutės.

Mums nežinomi architektai, liaudies meistras — kalviai, mūrininkai ir dailės šiuo pastatu jamžino ne grafiškai Morikonį atminimą, bet savo talentą ir meninius sugebėjimus. Jie sukūrė originalų neogotikos paminklą, kartu su kitais statiniais sudarantį įdomų architektūros kompleksą Svėdasuose.

V. Levandauskas

Anykščių buitinio gyventojų aptarnavimo kombinato darbuotojai ne tik sėkmingai vykdo prisiimtus socialistinius įsipareigojimus, rajono gyventojus džiugina teikiamomis gausiomis paslaugomis, kokybiškai vykdo klientų užsakymus, bet ir sugeba kultūringai ilsėtis, maloniai leisti savo laisvalaikį. Gražių rezultatų yra pasiekę kombinato sportininkai, įvairių švenčių, minėjimų metu plovimais palydimi pučiamųjų orkestras, moterų ansamblio bei kitų meno saviveiklos kolektyvų pasirodymai. Vienos repeticijos metu kombinato moterų ansamblių ir nufotografavome. Balsingos dainininkės ruošėsi eiliniam pasirodymui.

Vyt. Bagdono nuotr.

KELIAI MAŠINOS ŽMONĖS

Su visuomenės pagalba

Iš trumpo pranešimo telefonu apie tai, kad Raguvos — Juostininkų kelio ruože, netoli Juostininkų, miško sunkvežimio užkabino, partrenkė ir paliko įvykio vietoje motociklą su sunkiai sužalotu motociklininku, aiškesnės situacijos negalėjai susidaryti, ir skubą į įvykio vietą Anykščių VRS tardytojas, milicijos vyresnysis leitenantas Rimantas Slizys su vyr. autoinspektoriumi vyr. leitenantu Albertu Baltušiu galėjo tik spėlioti, kaip viskas buvo ir kodėl automobilio vairuotojas nesustojęs nuvažiavo savais keliais. Šiame kelyje eismas kitu metu laiku nėra intensyvus. Paprastai juo važiuojama tik iki „Pirmyn į komunizmą“ kolūkio. Bet kai šienaujama visose pakrūmėse ir tarpulaukėse, ir šiuo keliu nuolat važinėja žolė pakrūti sunkvežimiai ir traktoriai. Jei įvykio vieta neapsaugota, netgi pabėgusio automobilio padangų žymių gali nelikti. O tas jau labai apsunkintų paiešką.

— Nemanau, kad tai būtų „Pirmyn į komunizmą“ kolūkio vairuotojas. — pratarė Albertas Baltušis.

— Kodėl?

— Sprendžiant iš pranešimo, sužalotas jaunuolis iš šio kolūkio. Jei sunkvežimio vairuotojas ir pabėgėjęs, tai kur jis dings? Grįš, o visi taip ir įbės į jį ir jo vairuojamą mašiną akis.

— Gal tu ir teisus. O tie, kas pradės aiškinti tik įvykio vietoje.

Įvykio vietos apžiūra nieko esminio nepridėjo, tik gal tai, kad sunkvežimio padangų pėdsakai buvo ryškūs. O būta taip: Vytautas Buliuolis važiavo motociklu MT-10 nuo Juostininkų pusės. Priešais važiuojantis automobilis nematė greičiu išvažiavo į kairę kelio pusę, prirėmė motociklininką prie pat griovio ir prasilenkdamas užkabino ir nutrenkė. Netrukus įvykio vietą privaziavo du vaikinai. Vienas liko prie sužeisto, o kitas nuskubėjo į feldčerinį punktą. Sužalotasis jaunuolis Vytautas Buliuolis dar buvo gyvas, netgi bandė atsistoti. Bet greit nukraujavo ir medikai nebegalėjo išgelbėti jo gyvybės.

Kur ieškoti avarijos kaltininko?

— Užsikim į kolūkį. Gal kas paaiškės.

Kruopšti ūkio automobilių apžiūra, kaip ir tikėtasi, nieko nedavė. Niekas lyg ir nepastebėjo keliu Raguva —

Juostininkai pravažiuojančių svetimų automobilių.

Staiga kolūkio pirmininkas Jonas Stasiukonis prisiminė, kad neperseinausiai į ūkį buvo atvažiavęs darbuotojas iš Panevėžio rajono „Nevėžio“ kolūkio. Tą patį patvirtino ir liaudies draugininkas agronomas Kazimieras Tumas.

— Jei tai buvo automobilis iš „Nevėžio“ kolūkio, kamoliuką greit išvyniosim — grįžtant į avarijos vietą samprotavo Albertas Baltušis. — Tik ar liko kokios nors žymės?

— Nusikaltimų be pėdsakų nebūna, — susimąstęs atsakė Rimantas Slizys.

Nuo pat įvykio vietos pareigūnai ėmė sekti automobilio paliktus pėdsakais. Iš vieškelio išsukta į lauko keliuką, vedanti į „Nevėžio“ kolūkį. Kai kur pėdsakai buvo ryškūs, o kai kur užtrinoti pravažiavusių traktorių ir automobilių. Svarbiausia buvo nepaleisti jokių išvažiavimo į šonus žymių. Kaip ten bebūtų, netoli Juostininkų — Raguvėlės ir Panevėžio — Ukmergės plentai. Pabėgęs iš įvykio vietos automobilio vairuotojas galėjo pasukti bet kuriuo lauko keliuku, išvažiuoti į plentą ir taip sumėtyti pėdsakus. Reikėjo skubėti ir dar dėl to, kad avarijos kaltininkas nesusėdęs rūpestingai panaikinti susidūrimo su motociklu žymių.

Kol kas lyg ir sekėsi. Automobilio padangų žymės tai dingdavo, tai vėl ryškėjo. Vazinėjame lauko kelyje. Dažnai išlipdami ir eidami pėsčiomis, lygindami įspausdamas padangų žymes su paliktomis įvykio vietoje, Rimantas Slizys ir Albertas Baltušis nusigavo keletą kilometrų ir priartėjo prie „Nevėžio“ kolūkio. Dabar reikėjo labai atidžiai apžiūrėti kolūkio automobilius. Apžiūradamas benzovežį, Rimantas Slizys rado tarp kairiosios užpakalinės padangos ir rato disko mažytį skardos gabalėlį, kuris galėjo būti ir nuo užkabinto motociklo. Bet sparnas nesulankstytas. Kaip atsirado šis skardagalys? Tyrinėdamas tepalu apglitusių automobilio rėmą, Rimantas Slizys rado stiklo šukelę. Gerai ją apžiūrėjęs nustatė, kad tai sudaužyto motociklo posūkio žibintelio stiklo šukė.

— Kas važinėjo šiuo automobiliu?

— Antanas Grybauskas su Edmundu Gervatausku buvo nuvažiavę į „Pirmyn į komunizmą“ kolūkį, — atsakė ūkio darbuotojas.

Netrukus surado ir Antaną Grybauską. Iš pažiūros jis atrodė neblausus.

Apklausus jį ir kelionės bendrą Edmundą Gervatauską, išryškėjo visas įvykio vaizdas. Jie juto ir pastebėjo, kad, vairavęs benzovežį Antanas Grybauskas išvažiavo į kairę kelio pusę ir užkabino priešais važiuojantį motociklą.

— Žmogus nukrito! — susirūpinęs šūktelėjo Edmundas Gervatauskas.

— Nukrito ir vėl atsistos, nestabdydamas automobilio atsakė Antanas Grybauskas.

Sustojo jie tik gerokai pavaziavę. Išlyginio atsilošusį kairįjį užpakalinio benzovežio sparną ir nuvažiavo sau. Matyt, tikėjosi, kad nušaliamame kelyje įvykdyta avarija ne greit paaiškės, o jau apie kaltininką ir lapė nesulos...

Baigęs apklausą, Rimantas Slizys žvilgtelėjo į laikrodį. Buvo šešiolika valandų. Avarija įvyko apie 12 val. 40 min. Apie ją VRS buvo informuotas šiek tiek po tryliktos valandos.

Važiuojant atgal į rajono centrą Rimantas Slizys niekaip neapleido mintis: ar dar buvo galima išgelbėti gyvybę abiturientui, iš žmonių atsiliepiamam geram ir tvarkingam vaikui Vytautui Buliuoliui, jei avarijos kaltininkas Antanas Grybauskas būtų sustojęs ir nedelsiant padaręs tai, ką privalejo padaryti: kuo skubiausiai suteikti įmanomą pagalbą vietoje ir nedelsiant pristatyti jį į medicinos įstaigą? Ir kodėl dar atsiranda lengvabūdių, manančių, kad bėgus pabėgimas iš nusikaltimo vietos, palikus gal būt, sužalotą, neatidėliotinos pagalbos reikalingą žmogų, apsaugos juos nuo to, ko nusipelnė?

K. Janulionis.
N. Antanaitis

ROMUALDAI MALINASKIENEI

Mirtis atėmė iš tavęs mylimą žmogų — mamytę. Nuosirdžiai užjaučiame ir liūdime kartu su Tavimi.

Anykščių SMK Rubikių cecho „D“ degimo pamainos darbuotojai

Mirus STASIUI NAVASINSKUI, reiškiamė gilią užuojautą motinai ir žmonai.

Žekonai, Januškos, Slavenskal, Stanevičiai

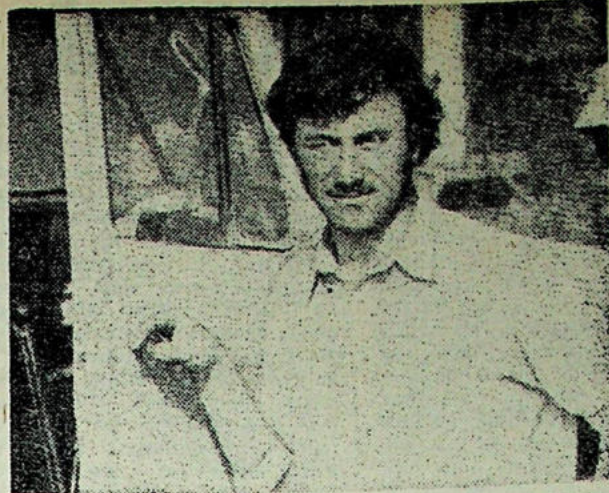
ZOSEI GRUDIENEI

Netekus brangiausio žmogaus — mamytės, giliaus liūdesio valandą nuosirdžiai užuojautą reiškia

Kaimynai

Komjaunuolis Albinas Namiejūnas, grįžęs iš Tarybinės Armijos, liko dirbti gimtajame „Lenino keliu“ kolukyje. Jam patikėtas mikroautobusas „Latvija“, o sėjos metu vairuotojas dirbo su grūdų užpylėju. Albinas Namiejūnas ūkyje laikomas vienu geriausių jaunųjų vairuotojų. Be to, komjaunuolis sėkmingai gali dirbti ir tekintoju. Reikia esant, vaikinai neatsako padirbėti ir prie staklių.

NUOTRAUKOJE: pirmaujantis „Lenino keliu“ kolūkio jaunasis vairuotojas Albinas Namiejūnas.

Kokybės diena

Anykščių autokelių valdyboje įvyko susirinkimas, kuriame dalyvavo darbų vykdytojai, punktų viršininkai. Siame susirinkime buvo svarstomas darbų kokybės ir efektyvumo gerinimo klausimas.

Rajono kelininkai stengiasi darbus atlikti gera kokybe. Kiekvieno mėnesio antrame ketvirtadienyje pravedama darbo kokybės diena.

Kaip organizuojamas darbas objektuose ir kelių taisymo punktuose ir kokių būna nesklaidumų, kokybės diena tai įvertina sudaryta komisija. Si komisija didelį dėmesį skiria į kelių taisymo punktų darbuotojų prižiūrėjimą kelius, taip pat tikrinama, kaip prižiūrimi kelio ženklai, statiniai, kaip palaikoma švara darbo objektuose, kaip našiai naudojama autokelių technika. Didelis dėmesys skiriamas saugumo technikos reikalavimams.

REGINAI BUTKUVIENEI

Leiskite nors keičias užuojautos žodžiais palengvinti Jūsų skausmą, mirus mylimai mamytei. Stačkūniško tarybinio ūkio tarnautojai

ANTANUI BAGDISANKAI ir MARYTEI ZVIRBLIENEI

Tegu nuosirdūs užuojautos žodžiai paguodžia Jus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui. „Puntuko“ kolūkio gyvulininkystės darbuotojai

GIRNIŲ SEIMAI

Leiskite, nors keičias užuojautos žodžiais palengvinti Jūsų skausmą, mirus mylimai žmonai ir mamytei.

Svėdasų kolūkio Jarių brigados kolūkiečiai

V. Burauskas apibendrino rajono kelininkų darbo rezultatus ir nurodė uždavinius artimiausiai atečiai.

Kelininkai, vykdydami prisiimtus socialistinius įsipareigojimus, stengiasi, kad darbas objektuose ir kelių taisymo punktuose būtų įvertintas tik gerai ir labai gerai.

A. Nemickas

Valdybos vyr. inžinierius

Redakatoriaus pavaduotojas K. KAIRIOKSTIS

MOKSLEIVIŲ DĖMESIUI!

Skelbiamas moksleivių priėmimas 1979—1980 mokslo metams į Anykščių prekybos mokyklą, ruošiančią kvalifikuotus pardavėjus.

I mokyklą priimami asmenys, ne jaunesni kaip 17 metų amžiaus, turintieji 8—11 klasių išsilavinimą. Mokslas trunka 11 mėnesių. Moksleiviams mokama stipendija, aprūpinama bendrabučiu bei darbo drabužiais.

Priėmimas vyks rugsėjo mėn. 14 d. Pareiškimai priimami iš anksto.

Reikalingi šie dokumentai:

1. Sveikatos pažymėjimas.
2. Baigto mokslo pažymėjimas.
3. Dvi foto nuotraukos 3X4.
4. Charakteristika.

Mokyklos adresas: Anykščiai, P. Cvirkos 1, telefonas 5-11-46.

Direktorius

Ukmergės 16-oji Technikos mokykla skelbia moksleivių priėmimą 1979/1980 mokslo metams šioms specialybėms įsigyti:

1. Tekintojo.
2. Saitkalvio-jrankininko.
3. Siuvėjos-motoristės.

I mokyklą priimami vaikinai ir merginos, baigę vidurinę mokyklą. Mokslas trunka 10 mėnesių. Stojamųjų egzaminų nėra.

Pažangūs moksleiviai gauna 30 rublių stipendiją ir 33—50% atlyginimo, uždirbto gamybinės praktikos metu. Daugeliui moksleivių, be stipendijos, gamyklos kas mėnesį išmoka po 40—50 rublių priemonę iki minimalaus darbininko atlygio. Vaikinai mokymosi laikotarpiu atleidžiami nuo būtinų karinės tarnybos. Asmenys, baigę mokyklą su pagyrimu, gali mokytis aukštųjų mokyklų dieniniuose skyriuose. Pareiškimus reikia paduoti direktoriaus vardu, nurodant pasirinktą specialybę.

Moklo metų pradžia — rugsėjo 1 d.

Mokyklos adresas: Ukmergė, Kauno gt. 120, telefonai 5-16-82, 5-26-51.

Direktorius

Panevėžio miesto vidurinė profesinė technikos mokykla Nr. 28 papildomai priima be stojamųjų egzaminų mokyklis nuo rugsėjo mėn 1 d. šių specialybių:

- frezuotojo;
- elektromonterio-remontininko;
- stiklo graverio (baigusius 11 klasių).

Priimami jaunuoliai, baigę 8 klases. Mokslas tęsiasi 3 metus. Moksleiviai, besimokydami specialybėse, kartu įsigyja vidurinį išsilavinimą. I stiklo graverių specialybę priimamos merginos. Mokslas tęsiasi 1 metus. Baigusios mokyklą moksleivės liks dirbti „Ekran“ gamykloje. Mokama stipendija ir aprūpinama bendrabučiu.

Stojantieji į mokyklą paduoda pareiškimus, pridėdami:

1. Mokslo pažymėjimą arba atestatą.
2. Gimimo liudijimo nuorašą.
3. Gyvenamosios vietos pažymėjimą.
4. 6 foto nuotraukas 3X4.
5. Medicininę pažymą f. 286.
6. Charakteristiką.

Mokyklos adresas: Panevėžys, Staniūnų 68, telefonai 3-12-38, 3-12-39.

Direktorius

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 35, spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Indeksas 67352. Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.189 Užsak. Nr. 1221